

In de tuin van het Rijksmuseum, achter de erepoort die tijdens de verbouwing als ingang diende, staat een ouder-wetse telefooncel. Hij is oud en ziet eruit als nieuw. De ruiten zijn gelapt, het ijzerwerk glinstert in de zon en het woord 'telefoon' uitgespaard in het blauw heeft niets aan verleide-lijkheid ingeboet. Als ik de cel zie, gaat mijn hand als vanzelf in mijn broekzak op zoek naar het dubbeltje dat je nodig had om je geliefde te bellen, want je geliefde bellen, deed je niet thuis, waar de telefoon op een tafeltje in de huiskamer stond, maar in een telefooncel. Heerlijke gesprekken waren het in zo'n telefooncel, waar het altijd vaag naar kruimelend papier en naar urine rook en waar je al bellende de hele we-reld in de gaten hield. Heerlijk ogenblik ook als zich een andere beller meldde, waarop jij even de celdeur op een kier deed en 'zo klaar' zei, om vervolgens nog een cool kwartier-

tje door te bellen, de aspirant-beller op die manier tot blinde razernij drijvend. Ik heb eens een film gezien, of een boek gelezen, waarin iemand een oude radio vindt, die als hij hem aanzet programma's laat horen uit de tijd dat de radio in kwestie nog in gebruik was. Met de telefooncel bij het Rijksmuseum is het net zo, heb ik mezelf wijsgemaakt. Ik weet niet hoe ik bij de cel moet komen, maar als ik het wist, hoefde ik maar 794647 te draaien en ik kreeg Jelka aan de lijn, of 799187 voor Ellen, of 798432 voor Lily, of 714136 voor Loesje. En iedereen zou zestien zijn.

